

činnost docela zvláštní právní povahy, nemůže býti počítána k obvyklým povinnostem, vyplývajícím z povinné věrnosti učně k učebnímu pánovi. Ale i kdyby učeň následkem této věrnosti povinen byl učiněného nálezů se ujmouti, nevylučuje to nároku jeho na nálezný, když zákon bez rozlišování činnost takovou tím nárokem vybavuje. Správně uvádí žalobce v dovolání obdobou, že i strážník bezpečnostní má v příčině cizího majetku ještě větší povinnost k péči a věrnosti, a přes to mu v případě nálezů přísluší zcela nepochybně nálezný. K činnosti, jež rozumí se pojmem nálezů, totiž k obstarání cizího zájmu v příčině ztracených věcí, není dle zákona nikdo povinen, ovšem ale nesmí nikdo, kdo nález učiní a věci nalezené se ujme, jej zatajiti a sobě přivlastniti (§ 201 list c) tr. zák.) Obstará-li tuto činnost způsobem, jak zákon předpisuje, náleží mu odměna ve způsobu nálezného.

Ještě méně lze souhlasiti s důvodem druhým, který spočívá na mylném výkladu § 389 obč. zák. Zákon v té příčině nerozlišuje a nesprávnost výkladu vyplývá jasně z předpisu § 396 obč. zák., neboť nebylo by lze pochopiti, proč by mělo v příčině nálezného platiti jiné hledisko u věcí skrytých než u věcí ztracených. Rozlišování mezi nálezem, z něhož lze poznati vlastníka věcí ztracených, a mezi nálezem, který toho nepřipouští, nebylo by lze srovnati se zákonodárným účelem nálezného, jak byl shora vyloučen, a vedl by k důsledkům z právního hlediska zcela protismyslným. V tomto případě jest však žalobní nárok oprávněn i s hlediska § 403 obč. z., poněvadž věci ve hnoji propadly by prodlením času zkáze, před kterou byly zachráněny činností žalobcovou. Přísluší mu proto i z toho důvodu odměna v § 403 obč. zák. dotčená.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 26. dubna 1922 R v I 7/22. —er.

Majitel obchodní kanceláře (insertní, překladatelské a reklamní) podléhá předpisu § 251 č. 6 ex. ř. a jsou nezabavitelnými v jeho kanceláři jen ony předměty, jichž potřebuje k osobnímu provozování malé živnosti.

Dlužník, který jest majitelem kanceláře insertní, překladatelské a reklamní, navrhl vyloučení zabaveného zařízení kanceláře z exekuce proto, že potřebuje věcí těch k provozování svého závodu.

Zabaveny byly totiž — kromě 3 psacích stolů a 4 židlí, které byly dlužníku ponechány — pod pol. 2 zájemního protokolu psací stroj Continental se stolkem a židlí, pol. 3 železná pokladna, pol. 4 dva veliké americké psací stoly a dvě křesla a pol. 5 americká registratura.

Soud první stolice návrh dlužníkův zamítl z toho důvodu, že dlužníka nelze počítati k osobám v § 251 č. 5 ex. ř. jmenovaným, neboť duševním povoláním jest takové povolání, kde duševně činný jen svoji abstraktní znalost výdělečně užívá (lékař, právník, chemik atd.), což nelze tvrditi o obchodníku, který svoji znalost obrací předem na jisté věci a věci ty činí teprve předmětem svojí výdělečné činnosti.

Soud rekursní naproti tomu vyloučil shora jmenované věci z exekuce až na pol. 3 (železnou pokladnu) v úvaze, že dlužník všech těchto věcí potřebuje k provozování své živnosti, v níž zaměstnavatel dvě i více sil kancelářských zaměstnává, ovšem ale nepotřebuje železné pokladny, již není třeba k ukládání obchodních knih, a ukladatelé vkladních knížek si mohou tyto i jinde uložit, neboť nebylo prokázáno, že by se státi tak musilo v pokladně dlužníkově.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu prvního z těchto důvodů:

Dlužník jest majitelem obchodní kanceláře, v níž provozuje, jak plyne z výpovědi Marie P. a A. M. obchody různého druhu. Sluší tedy v otázce, které věci jsou z exekuce vyloučeny, naň použiti ustanovení § 251 č. 6 ex. ř., podle něhož jsou nezabavitelné ony předměty, kterých dlužník potřebuje k osobnímu provozování malé živnosti.

Rozšiřovati toto ustanovení na obchody většího rozsahu není zákonem odůvodněno.

K osobnímu provozování malé živnosti druhu výše uvedeného stačí však úplně 3 psací stoly a 4 židle, které byly podle zájemního protokolu ze dne 4. března 1921 dlužníku ponechány. Není zejména zapotřebí psacího stroje se stolkem a židlí (pol. 2), poněvadž korespondenci může si malý živnostník obstarávat ručně, není třeba dalších 2 amerických psacích stolů (pol. 4), když 3 psací stoly byly již dlužníku ponechány, není třeba americké registratury (pol. 5), neboť korespondence malého živnostníka může býti uschována v zásuvkách tří psacích stolů a není konečně třeba 2 křesel v pol. 4. uvedených, když již 4 židle byly dlužníku ponechány.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. ledna 1922 č. j. R I 1595/21.

R. v. z. s. Dr. Grešl.